

[Indenrigsministeren.]

dring, og det paalægges Udvandningskommissæren dels at holde sig i Forbindelse med Arbejdsanvisningskontorerne og dels at gøre Indstilling til vedkommende Ministerium om saadanne Foranstaltninger, som kan tjene til Fremme af betryggende Forhold for Udvandringen, derunder om eventuel økonomisk Hjælp til Udvandrere, Uddannelse af saadanne o. s. v. Endelig skal Udvandningskommissæren med Opmærksomhed følge den Virksomhed, som maatte blive udøvet af private Institutioner eller Enkeltpersoner.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, men indskrænke mig til at henlede Opmærksomheden paa, at en Tanke, som man ogsaa var inde paa ved Behandlingen af Loven af 1868, her søges realiseret, idet det foreslaas, at enhver Udvandningsagent skal indbetale til Udvandningskommissariatets Kasse en Koncessionsafgift, der udgør 1 pCt. af det Vederlag, som enhver ved Udvandningsagentens Mellemkomst befordret Passager erlægger for Befordringen (og Kosten) til Ankomsthavnen i det oversøiske Land. Hvor store Indkomster der herigennem vil tilflyde Kommissariatet, skal jeg ikke kunne udtale mig nærmere om, men antagelig vil ved denne Afgift dog i nogen Maade Udgifterne ved Kommissariatets Oprettelse blive lettet. Det er ikke Hensigten straks at skride til Oprettelse af en stor Statsinstitution. Meningen er at begynde smaat, og saa maa Institutionens Betydning, dens Værdi for Udvandrerne, afgøre dens Fremtidsskabne.

Med disse Ord skal jeg, idet jeg samtidig henleder ærede Medlemmers Opmærksomhed paa Kommissionsbetænkningen, som er omdelt her i Tinget, anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling, en saa hurtig Behandling, som Emnets Betydning tillader.

Dernæst skal jeg tillade mig at fremsætte Forslag til Lov om Ændring i Reglerne for Amtskommunernes Skatteudskrivning. Hidtil er, som ærede Medlemmer vil vide, Amtskommunernes Behov i det væsentlige blevet udskrevet ved Paaligning af Skatter paa fast Ejendom. Disse Ejendomsskatter har dog ikke længere det Karaktertræk som i syvne Tider: at være faste, nogenlunde uforanderlige Skatter. Det er et Præg, som Ejendomsskatter normalt bør have, men Udviklingen i dette Aarhundrede har ganske udsløttet denne Karakter af faste Skatter. Der er her foregaaet en Udvikling, som tydeligt vil fremgaa af Bilag 1 til det foreliggende Lov-

forslag. Af dette Bilag vil det fremgaa, at Bidragene til Amtsskolefonden i Løbet af dette Aarhundrede er forøget til det 3- til 4-dobbelte af, hvad de var ved Aarhundredets Begyndelse, Bidragene til Administrationen til det 4- til 5-dobbelte, til Fattigvæsenet til ca. det 7-dobbelte, medens Bidragene til Vejvæsenet ikke er mindre end det 9-dobbelte af, hvad det var i Aaret 1900—01; Væksten har været fra 2,2 Millioner til 20,5 Millioner i Aaret 1924—25. Man vil ligeledes finde, at der for Medicinalvæsenets Vedkommende har fundet en 9-Dobling Sted, idet Udgifterne hertil i det nævnte Tidsrum er vokset fra 1,2 Million til 10¾ Millioner aarlig. Man vil endvidere af Bilag 1 til Lovforslaget se, at medens i 1900—01 samtlige amtskommunale Udgifter androg ca. 6 Mill. Kr. og viser en forholdsvis langsom Vækst, saaledes at de i det første 10-Aar derefter forøges med ca. 50 pCt., saa tager Udviklingen efter den Tid voldsom Fart, saaledes at dette Udgiftsbudget i 1924—25 var naaet op til 42,6 Millioner og i 1925—26 til 44,7 Millioner, altsaa ca. 7½ Gange mere, end der krævedes ved Aarhundredets Begyndelse. Dette giver en klar Forestilling om den kolossale Vækst i Ejendomsskatterne, som denne Amtspaaligning har foranlediget. Nu har Amtskommunerne ganske vist Adgang til at ligne indtil 1/3 af Amtskommunernes Behov efter Landkommunallovens § 50. Denne Adkomst er imidlertid i forholdsvis ringe Grad benyttet; dette vil fremgaa af Bilag 2, sammenholdt med Bilag 5. Hvis man holder sig til Amterne Nord for Kongeaaen, viser det sig, at der ganske vist er 13 Amter, som har udskrevet i Henhold til Landkommunallovens § 50, medens 8 ikke har benyttet denne Adgang, men af Bilag 2 fremgaaer det, at man i Finansaaret 1920—21 paa Grundlag af denne § 50 har udskrevet mindre end 1/10 af det, der lignedes paa fast Ejendom, i 1921—22 mindre end 1/11, i 1922—23 ca. 1/8, og derved har det holdt sig i de følgende Aar. Med andre Ord, man udskriver i Henhold til Landkommunallovens § 50 kun ca. 1/8 af det Beløb, som man direkte ligner paa de faste Ejendomme. Hvad nu Aarsagen er hertil, skal jeg ikke komme dybere ind paa, den er forholdsvis let at finde, idet man maa erindre, at man i Flertallet af Landkommunerne benytter Udskrivningsregler, som for de Beløb, der er fornødne for Kommunerne, for en ikke uvæsentlig Del falder paa fast Ejendom. Men altsaa samtlige Udgiftsbudgetter paa Amtsregnskaberne er i den sidste Menneske-